

Főtiszteletű püspök úr, nagytiszteletű tanácsos úr, nagytiszteletű tanáraink, kedves szülők, rokonok, barátok, kedves diáktársaink!

Hat évvel ezelőtt ugyanebben a templomban mondtuk el elsőévesként a fogadalom szövegét. Ígértük és fogadtuk, hogy az Intézet rendtartását betartjuk; az otlétünk alatt Isten gyermekéhez méltóan járunk és a szolgálatokra lelkiismeretes tanulással, Isten igéjével és imádsággal készülünk. Éreztük ezeknek a szavaknak a súlyát. Közben megkavarogtak bennünk az érzések. Egyrészt, izgatottan tekintettünk a jövő felé, és vártuk, hogy végre elkezdődjön az, ami addig az imádságaink tárgya volt, hogy teológus hallgatóként egyre jobban megismerhessük a Szentírást, de legfőképpen azt, akire minden tantárgy és tananyag mutat. Ugyanakkor a lelkesedés, a szolgálatkész jelenlét, a tudásvágy mellett, mégis ott volt bennünk a bizonytalanság, a félelem is. Különösen, amikor arra gondoltunk, hogy ezután már teológus hallgatóként lépjük át a Teológia küszöbét. És ennek nem csak akkor lesz jelentősége, amikor belépünk az épületbe, hanem akkor is súlya kell legyen, amikor kilépünk onnan.

A Teológiai Intézet falai között eltöltött évek hálaadásra készítetnek. Hálával és köszönettel fordulunk a tanári kar felé. Köszönjük azokat az alkalmakat, amikor teológiai tanárként léptek oda hozzánk, érezve a tanítás felelősségét. Magunkkal visszük azokat a pillanatokot, amikor láthattuk a csillogást a szemükben az Önök által tanított tárgy szeretete miatt. Köszönjük, hogy ebbe a csodálatos, még számunkra gyakran ismeretlen világba akartak minket is átsegíteni. Hálásak vagyunk azért, hogy segítettek megtenni az első lépéseket, eljutni az első felismerésekhez a teológia tudományának számtalan területén. És köszönjük azokat az alkalmakat, amikor hit-testvérekként léptek oda hozzánk, és mutattak meg nekünk egy részletet abból, hogy Isten hogyan munkálkodott vagy munkálkodik az életükben.

Kiemelt köszönettel fordulunk évfolyamfelelősünk, Kató Szabolcs Ferencz tanár úr felé. Köszönjük, hogy végigkísérte azt az utat, amely a hat évvel ezelőtt tett fogadalomtól a mai napig vezetett. Az évek alatt biztatott, lelkesített, támogatott. A realitás talaján tartott, de mégis biztatott, hogy mi képesek vagyok áttörni a megszokotton. Köszönjük Önnek, hogy törődött velünk egyéneként, de közösségeként is. Éreztük, hogy nem vagyunk magunkra hagyva, hanem számontart, kísér, fedd és

épít. Hálásak vagyunk azért, hogy végig felelősen munkálkodott az évfolyamunk tagjainak a közösséggé formálásáért.

Kedves évfolyamtársaim! Ajándékként tekintek arra, hogy együtt járhattuk be ezt az utat. Különböző távolságokból, más-más háttérből, eltérő gondolkodásmóddal, véleménnyel, meglátásokkal érkezünk ide, mégis rövid idő alatt összetartó közösséggé kovácsolódtunk. Hálás vagyok azért, hogy éppen veletek élhettem át ezt az időszakot. Amelyben együtt néztünk szembe az első szesszióval, bár csak online formában tudtuk bátorítani egymást. De ott voltunk egymás mellett az első précesek izgalmai közepette. A kirándulások során együtt fedeztünk fel sok-sok számunkra addig ismeretlen helyet. Osztottunk egymás örömeiben és bánatában is. Köszönöm, hogy közöttetek mindig volt tere nemcsak a vicces pillanatoknak, de a mély, személyes beszélgetéseknek is. Ez az időszak mindig üzeni számunkra, ahogyan a héten többször is elénekelt énekünk szövege is zárta: összetartozunk.

Kedves teológustársak! Ezzel a gondolattal fordulunk felétek is. Hiszen akár egy évig voltunk ennek a közösségnek egyszerre a tagjai, akár öt évig; ugyanúgy elmondható, hogy összetartozunk. Most már van egy közös pont mindannyiunk életében. Búcsúzásként azt a gondolatot szeretnénk megerősíteni bennetek, hogy a közösen megélt mindennapok emlékét magunkkal visszük. Istentől kapott ajándékként tekintünk a veletek együtt töltött időre és rátok is. Tekintetek ti is így egymásra, hiszen Isten különleges ajándéka, hogy egymásra bízott minket.

A köszönetnyilvánítások sorából pedig nem maradhatnak ki azok a személyek, akik nemcsak ebben a hat évben kísérték bennünket, hanem már ott voltak mellettünk akkor is, amikor a lelkeszi szolgálatra való elhívásunk gondolata először fogalmazódott meg bennünk. Kedves szüleink! A jelenlétetek különleges ajándék számunkra. Velünk voltatok minden sikerünkénél és minden kudarcunknál, akkor amikor a lelkesedésünk megállíthatatlanná tett, és akkor is, amikor elbizonytalanodtunk. Köszönjük, hogy tudhattuk: van egy otthon, ahol letehetjük a terheinket, ahol segítenek átlendülni akkor, amikor a lelkesedésünk alábbhagy, amikor tanulmányi vagy magánéleti nehézségekkel küzdöttünk. Tudhattuk, hogy van egy olyan fészek, ahol oltalmat találhattunk.

Így telt el hat év, és újra itt állunk. Sok mindent kaptunk ez alatt az idő alatt: tudást, tapasztalatot, közösséget. Mégis ugyanazok az érzések járnak át bennünket most is, mint hat évvel ezelőtt. Tettre készen, szolgálatra készen állunk itt. Várva azt, hogy elkezdhessünk mi magunk is egyre többet továbbadni abból, amit az Intézetben töltött idő alatt kaptunk. Most is ott van bennünk a lelkesedés. Már lehet nem ugyanaz, mint hat évvel ezelőtt. Talán nyugodtabb, de mélyebbről fakadó; kevésbé a kezdet izgalma, hanem inkább annak a bizonyosságában gyökerezik, hogy Isten mindvégig hűséges volt hozzánk. A lelkesedésünk tárgya is kissé változott, vagy inkább kiegészült; hiszen már karnyújtásnyira van az, hogy a mindennapjainkat a gyülekezeti szolgálat hassa át. És mi éppen erre vágyunk, arra, hogy az életünkkel és szolgálatunkkal, a segédlelkészi évben, de az azután következőkben is, rámutathassunk arra, hogy nekünk szerető, irgalmas Istenünk van. Ugyanakkor a lelkesedés mindig keveredik félelmekkel is, hiszen érezzük a szolgálat súlyát, valószínűleg még realisabban, mint elsőévesen. Éppen ezért alázattal állunk itt, hiszen tudjuk, hogy bármennyire törekedtünk is arra, hogy felkészüljünk a lelkészi szolgálatra, a mi tudásunk vagy erőnk önmagában kevés lenne. De hisszük, hogy van Valaki, aki velünk volt, és velünk marad; aki kész bölccsé tenni és megerősíteni minket is. Ezért érezzük magunkénak is azt a parancsot és ígéretet, amely az évfolyamunk tablóján is szerepel: „Ne félj, hanem szólj, és ne hallgass, mert én veled vagyok...” (ApCsel 18,9–10)

Főtiszteletű püspök úr, nagytiszteletű tanácsos úr! Így állunk most itt Önök előtt. Tisztelettel és alázattal kérjük Önöket, hogy fogadjanak minket egyházunk szolgálattevői közé, hogy szavaink és tetteink által mi is munkálkodhassunk Isten országa építésében.

Sikó Anita

MA másodéves végzős hallgató